

Књига пророка Данила — сто седамдесет и три

Папске сенке: разоткривање утицаја и намера које стоје иза „Хитлеровог папе“

Jeff Pippenger
2024-04-03

У књизи под насловом Hitler's Pope, аутор Џон Корнвелл започиње причу о будућем папи који је владао у време када је Хитлер владао Немачком, његовим дедом и папом Пијем IX, који су били протерани из града Рима. Када је Пије IX побегао из града Рима, прерушен у монахињу, једини човек кога је повео са собом био је деда будућег папе. Корнвелл се бави блиским односом те двојице људи, а потом показује како је и отац будућег папе био повезан са средиштем моћи Католичке цркве. Чинећи то, он приказује друштвено, политичко и верско окружење историје од времена Пија IX па све до Другог светског рата. Тај преглед историје изузетно је поучан.

„Још један корак у папском присвајању власти учињен је када је, у једанаестом веку, папа Гргур VII прогласио савршенство Римске цркве. Међу тврдњама које је изнео била је и једна која је објављивала да црква никада није погрешила, нити ће икада погрешити, према Светом писму. Али библијски докази нису пратили ту тврдњу. Охоли понтифик је такође присвојио право да свргава царе и изјавио да ниједну пресуду коју он изрекне нико не може поништити, док је његова повластица да поништава одлуке свих других.“

„Упечатљив пример тираничног карактера овог заговорника непогрешивости дат је у његовом поступању према немачком цару, Хенриху IV. Зато што се дрзнуо да занемари папин ауторитет, овај монарх био је проглашен изопштеним из Цркве и свргнутим с престола. Ужаснут опадањем и претњама сопствених кнежева, које је папски налог подстицао на побуну против њега, Хенрих је осетио неопходност да се помири с Римом. У друштву своје жене и једног верног слуге прешао је Алпе усред зиме, да би се понизио пред папом. Када је стигао до замка у који се Гргур повукао, био је, без своје страже, уведен у спољашње двориште, и тамо је, на жестокој зимској хладноћи, откривене главе и босих ногу, у бедној одећи, чекао папино допуштење да ступи у његово присуство. Тек пошто је три дана провео у посту и исповедању, понтифик је снисходио да му подари опроштај. И тада је то било само под условом да цар сачека папино одобрење пре него што поново преузме знаке или врши краљевску власт. А Гргур се, опијен својим тријумфом, хвалио да му је дужност да обара охолост краљева.“ Велика борба, 57.

Гргур VII био је „заступник непогрешивости“, али та смешна тврдња није била проглашена званичним учењем (догмом) све до Пија IX, који је ту безумну тврдњу установио као званичну догму на Првом ватиканском сабору. Догма је усвојена 18. јула 1870, тачно сто педесет година пре првог разочарања сто четрдесет и четири хиљаде.

Оно што је поучно у историји јесте то да је, када је Пије IX организовао Први ватикански сабор и спровео своју доктрину о непогрешивости, његова побуда проистекла из његове мржње према ономе што се називало „модернизам“. Она није била укореењена у идеји да папа не може погрешити када дефинише библијске доктрине, већ је представљала одбрану папског противљења утицају који је произвела Француска револуција. Била је усмерена против онога што ће на крају постати познато као комунизам.

Француска револуција изазвала је потрес у владајућој структури европских народа, са нарочитом мржњом према монархији која је папство. Италијанска републиканска побуна била је та која је привремено протерала Пија IX и његову десну руку из Рима.

„Модернизам“, који су представљале разне философије настале у Француској револуцији, био је заклето непријатељ Пија IX, а његова доктрина непогрешивости била је осмишљена да подржи сваку тврдњу коју је папа износио против модернистичких идеја проистеклих из Француске револуције.

Данијел, једанаесто поглавље, четрдесети стих, указује да је 1798. године цар југа (атеистичка Француска) задао смртоносну рану цару севера (папству).

Учење Пија IX о непогрешивости било је повезано са ратом представљеним четрдесетим стихом једанаестог поглавља Данила, и од познијег дела 1869. до наредне године Пије IX сазвао је Први ватикански сабор, познат као Vatican I, са циљем да потврди да је папа поглавар католицизма, и да је католицизам поглавар свих цркава, као што је било проглашено Јустинијановим декретом 533. године.

Други ватикански концил, познат и као Ватикан II, одржан је од 1962. до 1965. године. Био је то прекретнички догађај у историји Католичке цркве и један од најзначајнијих васељенских концила у новијем добу. Концил је сазван под вођством папе Јована XXIII, а након смрти Јована XXIII 1963. године настављен је за време понтификата папе Павла VI. Важно је препознати јасну разлику између ова два концила.

Први сабор је требало да установи оно што се назива „примат“ папе, што значи да је папа врховни управитељ, учитељ и пастир Цркве, одговоран за очување и тумачење учења вере. Његов ауторитет се састојао у дефинисању догми, издавању доктринарних декрета и давању ауторитативних изјава о питањима вере и морала, што је познато као папска непогрешивост. То обухвата папину јурисдикциону власт над васељенском Црквом, укључујући овлашћење да поставља епископе, уређује свете тајне и управља црквеном администрацијом.

Drugi sabor trebalo je da preusmeri Crkvu u ekumenski entitet. Sabori su predstavljali međusobno sasvim suprotne postavke. Konzervativnom prvom saboru protivurečio je liberalni drugi sabor. Te dve frakcije bile su različite kao noć i dan, a proročanstvo koje se pripisuje trima fatimskim tajnama prepoznaje unutrašnji rat koji je prikladno predstavljen ova dva sabora.

Пророштво препознаје једну групу која одржава првенство представљено Пијем IX као ону која је приказана оним што се назива „бели папа“, „добри папа“ или „добри епископ“, а друга група, повезана с Другим ватиканским концилом, приказана је „црним папом“, или

„злим папом“, или „злим епископом“. Спор између та два политичка појма представљен је када посетите светилиште чуда у Фатими, у Фатими, Португал. При уласку, прилаз је постављен између статуе црног папе с једне стране, и белог папе с друге стране.

Стога то постаје део наслеђа човека који ће на крају постати оно што књига означава као Хитлеровог папу, тако да су његови корени испреплетени у борби између модернизма (цара јужног) и папског примата (цара северног).

Треба разумети да је аутор књиге коју разматрамо био католик на добром гласу, и да је његова изричито наведена сврха у писању те књиге била да расветли тврдњу да је папа који је владао током Другог светског рата подржавао Хитлера, нацисте или да је сносио било какву кривицу за холокауст над Јеврејима и другима. Када Корнвел говори о деди Пија XII, који је био десна рука човека који је организовао Први ватикански концил, историја борбе између царева југа и севера одиграва се управо у тој историји. Када је револуција „републиканизма“ захватила Италију, Италијани су, током отприлике једне године, истерали Пија IX из града Рима, и од тада па надаље, чак и након што се вратио, све што је папство икада поседовало било је сто десет јутара, познатих као Град Ватикан.

Једини начин на који је уопште могао да се врати у Ватикан био је уз помоћ француских трупа и зајма од Ротшилда, озлоглашених јеврејских банкара. Да би се разборито разумела папска саучесност у холокаусту током Другог светског рата, потребно је извесно основно разумевање односа Европе према Јеврејима још од Христовог распећа. Књига сугерише да су антисемитизам и расизам два различита става, тврдећи да је Хитлерова мржња према Јеврејима била расистичка, јер је Хитлер на Јевреје гледао као на нижу категорију људских бића, док је антисемитизам био мржња према Јеврејима зато што су убили Бога. Било да су то једно те исто, или између њих заиста постоји разлика, стварност страдања Јевреја вредна је разумевања.

На пример, у данашњој Америци, ако се употреби реч „гето“, већина мисли да је то назив за сиромашан, запуштен део града. Међутим, израз „гето“ првобитно се односио на део града, нарочито у Венецији, у Италији, где су Јевреји били приморани да живе током средњег века. Први гето успостављен је у Венецији 1516. године, када је Млетачка република ограничила Јевреје на одређени део града познат као „geto nuovo“ (нова ливница), који је временом постао познат као гето.

У Европи су током средњег века Јевреји били ограничавани у погледу тога где су могли да живе, као и у погледу занимања којима им је било допуштено да се баве. Та ограничења су се заснивала на старој дефиницији антисемитизма, која се односила на веровање да су Јевреји убили Бога и да су све њихове потоње невоље сами навукли на себе сопственим поступцима.

У средњем веку било је утврђено правило да хришћани не могу позајмљивати новац нити узимати камату на зајам. Јевреји су били изузети од тог ограничења, те је позајмљивање новца постало једно од занимања којима је Јеврејима било допуштено да се баве. Јеврејски банкари, као што је породица Ротшилд, били су мењачи новца као одговор на законска

ограничења у погледу тога којим им је занимањима било допуштено да се баве. Када су Пију IX била потребна средства да се врати у Ватикан, огорченост због тога што више није владао градом Римом била је појачана његовом потребом да се обрати Јеврејима за новац.

Пре него што је био протеран из Рима, Пије IX је изгледало припадао једном од два табора у погледу Јевреја и односа цркве према Јеврејима. Та два табора састојала су се од оних који су веровали да Јевреји, ма шта им се догодило, једноставно добијају оно што заслужују, и другог, који је био склон да покаже нешто мало милосрђа према Јеврејима. Када се Пије IX, након што је био протеран, вратио у Ватикан, милосрђе које је понекад испољавао пре свога изгнанства више никада није било испољено. Пре свога изгнанства био је укинуо гето у граду Риму, а по своме повратку поново је успоставио гето и почео да намеће порез Јеврејима како би надокнадио своје финансијске губитке.

Десна рука папе Пија IX био је Маркантонио Паћели, деда Хитлеровог папе. Био је адвокат који је припадао посебној класи адвоката што су подржавали папство. Његов син постао је део те исте елитне класе адвоката, као и његов унук, који ће на крају постати Хитлеров папа. Пошто књига изложи историју деде Еуђенија Паћелија, његовог оца, као и његову младост и образовање, она се осврће на положај који је Паћели преузео када је започео свој рад за папство. Као адвокат, који је потицао из редова елитних папских адвоката, био је изабран да стане на чело одељења специјализованог за уговоре, који се називају конкордати. Године 1901. Паћели је примљен у канцеларију Папског државног секретаријата.

Пачели је постао изасланик народима. У пророчком смислу, Пачели је постао правна тачка додира која је довршила блуд царева земаљских с папством. Године 1903. Пије X је крунисан за папу. Одмах је почео да напада „интелектуални отров“ који је произвео „релативизам и скептицизам“. Човек који је предводио настојање Пија X да искорени „модернизам“ био је Умберто Бенињи, који је радио у истој канцеларији као и Пачели. Бенињи је једном изјавио за групу историчара светског гласа да су то људи којима „историја није ништа друго до непрестан очајнички покушај да поврате. За овакву врсту људског бића постоји само један лек: инквизиција!“ За Бенињија, историчари који би испољили било какву наклоност према идејама које су проистекле из Француске револуције требало је да буду погубљени.

Званично, Бенињи је руководио пропагандним министарством папства, али је незванично управљао и тајном шпијунском мрежом, осмишљеном да открије све католике који су имали икакве симпатије према „модернизму“, који је потекао од јужнога цара. Најзад је 1910. године његов рад изнедрио директиву која је обавезивала службенике папства да положи заклетву, названу Антимодернистичка заклетва. Она је и даље на снази. Да бисте били запослени у Ватикану, морате се заклети на мржњу према модернистичким идејама, које бисмо данас назвали комунистичким идејама.

У сажетку Кронвелове књиге, на унутрашњој корици стоји: „У првој деценији века, као бриљантан млади ватикански правник, Пачели је помогао у обликовању идеологије папске власти без преседана; током двадесетих година служио се лукавством и уценом да наметне

власт у Немачкој. Године 1933, Хитлер је постао његов савршени преговарачки партнер и успостављен је конкордат који је Католичкој цркви доделио верске и образовне повластице у замену за католичко повлачење из друштвеног и политичког деловања. Ова ‘добровољна’ абдикација политичког католицизма, наметнута из Рима, олакшала је успон нацизма.”

На седници кабинета 14. јула 1933. године, Адолф Хитлер је изнео мишљење, управо тог месеца, да је конкордат који је Пачели склопио са нацистима Немачкој створио „подручје поверења.... у развијајућој борби против међународног јеврејства“.

Kornvelova knjiga nije bila dobro primljena među katolicima koji su odbijali da prihvate dokaze da је Pačeli bio glavni razlog što је Hitler mogao da se uzdigne na vlast, jer је Nemačka bila zemlja sa većinskim katoličkim stanovništvom. Pačeli је sklopio sporazum koji је sprečavao katoličku izdavačku kuću, katoličke novinske agencije i katoličke škole da od 1933. године nadalje govore bilo šta o pravcu kojim је Hitler išao. Knjiga prati očiglednu antisemitsku sklonost Pačelija, koji је potom tokom Drugog svetskog rata постао papa. Najmanje tri stavke mogu се utvrditi na osnovu veoma pouzdanih istorijskih izvora iz te knjige.

Прво је ратовање цара севера и цара југа, као што је представљено у једанаестом поглављу Књиге пророка Данила. У том ратовању непријатељске силе су католицизам против атеизма, папа против комунизма. Друга тачка јесте да је папа употребио нацизам као своју посредничку војску против атеизма током Другог светског рата, као што је папа 1989. године употребио отпало протестантизам као своју посредничку војску против атеизма СССР-а. Књига такође идентификује унутрашњу и спољашњу пророчку структуру представљену сатанским порукама које су произашле из чуда у Фатими.

Погранични рат код Рафије, представљен у једанаестом и дванаестом стиху једанаесте главе Данила, представља рат око пограничне линије који се тренутно одвија у Украјини. Древни рат био је врући рат, а овај други је други посреднички рат, при чему су посредничке војске укључене у смртоносни сукоб. Рафија идентификује погранични рат као рат између цара севера и цара југа, али пророчанство учи да је, све до ускоро долазећег закона о недељи, блудница Тира заборављена, Језавела је у Самарији, а Иродијада је прескочила Иродов рођендански пир. Та три сведока о улози цара севера у овој садашњој историји јесу да она из позадине повлачи konce. Врући ратови, посреднички ратови и хладни ратови који се догађају док је она заборављена, извршавају се посредством њених посредничких војски.

Русија је цар југа, и сада је укључена у гранични рат који финансирају глобалисти западног света, првенствено прогресивне демократе и РИНО (републиканци само по имену) републиканци у Сједињеним Државама. Када су Сједињене Државе у четрдесетом стиху једанаесте главе Данила представљене као посредничка војска цара севера, њихове две пророчке одлике јесу војна моћ и финансијска снага. Сједињене Државе у Украјини обављају исти посао који су обављале 1989. године, помажући Папи против Русије, а посредничка војска на терену, која брани Украјину, толико је препуна присталица нацизма да чак ни главни ток медија то не може порицати. Рим сада користи исте посредничке војске које је користио у врућем рату, Другом светском рату, и 1989. године, да би ратовао против

Русије. Прочитајте књигу: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„На сличан начин, када је Бог намеравао да љубљеном Јовану отвори историју цркве за будуће векове, дао му је уверење о Спаситељевом интересовању и старању за Његов народ откривајући му ‘некога сличног Сину човечијему’, који ходи усред свећњака, што су симболизовали седам цркава. Док је Јовану било показано последње велико борење цркве са земаљским силама, било му је такође допуштено да посматра и коначну победу и избављење верних. Видео је цркву доведену у смртоносни сукоб са звери и њеним ликом, а обожавање те звери наметнуто под претњом смрти. Али, гледајући даље од дима и хуке битке, угледао је мноштво на гори Сиону с Јагњетом, које је, уместо жига звериног, имало ‘име Оца Његова написано на челима својим’. И опет је видео ‘оне који победише звер и лик њезин, и жиг њезин, и број имена њезина, где стоје на стакленом мору, имајући гусле Божје’ и певају песму Мојсијеву и Јагњетову.“

„Ове поуке су за нашу корист. Потребно је да своју веру ослонимо на Бога, јер је управо пред нама време које ће окушати душе људи. Христос је, на Маслинској гори, изнео страшне судове који је требало да претходе Његовом другом доласку: ‘И чућете ратове и гласове о ратовима.’ ‘Устаће народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима. А све је то почетак страдања.’ Иако су се ова пророштва делимично испунила приликом разорења Јерусалима, она се непосредније односе на последње дане.“

„Стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Пророштво се брзо испуњава. Господ је пред вратима. Ускоро ће се пред нама отворити раздобље од пресудног значаја за све живе. Спорови из прошлости биће оживљени; појавиће се нови спорови. Призори који ће се одиграти у нашем свету још нису ни сањани. Сатана делује преко људских оруђа. Они који настоје да измене Устав и обезбеде закон којим се намеће светковање недеље мало схватају какав ће бити исход. Криза је управо пред нама.“

„Али Божје слуге не треба да се уздају у себе у овој великој кризи. У виђењима датим Исаији, Језекиљу и Јовану видимо колико је тесно небо повезано са догађајима који се одигравају на земљи и колика је Божја брига за оне који су Му верни. Свет није без владара. Ток будућих догађаја налази се у Господњим рукама. Величанство неба држи у Својој надлежности судбину народа, као и бригу о Својој цркви.“ Сведочанства, књига 5, 752, 753.